

Arrest

nr. 320 514 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 21 november 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 297 961 van 29 november 2023, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 10 juli 2017 een aankomstverklaring af bij de gemeente La Louvière. Op 25 december 2020 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde het verzoek op 13 december 2021 kennelijk ongegrond.

Met het arrest nr. 276 946 van 2 september 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Op 21 september 2022 werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Verzoeker diende op 28 oktober 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk werd verklaard op 19 december 2022. Op 16 mei 2023 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) genomen.

1.3. Verzoeker werd op 21 november 2023 van zijn vrijheid beroofd en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd verworpen met het arrest nr. 297.961 van 29 november 2023.

Het betreft de thans eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de SPC op 21 november 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: R.

geboortedatum: (...)1976

geboorteplaats: (...)

nationaliteit Macedonia (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij ongeveer sinds 2020 in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij een arbeidscontract heeft als bouwvakker bij (...). Betrokkene verklaart dat hij internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd in België. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, Macedonia, omdat hij werkt in België. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij gescheiden is en een zus heeft in België. In zijn herkomstland verklaart betrokkene geen familie te hebben.

Betrokkene heeft een eerste keer internationale bescherming aangevraagd op 25 december 2020. Op 14 december 2021 besliste het CGVS om betrokkene niet als vluchteling te erkennen en dat betrokkene niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Zijn verzoek om internationale bescherming werd kennelijk ongegrond verklaard. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing.

Op 2 September 2022 werd dit beroep verworpen door de RW. Op 28 Oktober 2022 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2022 verklaarde het CGVS dit verzoek onontvankelijk. Uit het administratief dossier en uit het rijksregister blijkt niet dat betrokkene een beroep zou hebben ingesteld tegen deze beslissing.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met

artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene geeft thans als enige reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland op dat hij werkt in België.

Betrokkene verwijst naar een niet nader genoemde zus die in La Louvière zou wonen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *E2ZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn verklaarde zus.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, T: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 2020 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, sinds zijn verzoek om Internationale bescherming dd. 28 Oktober 2022 op 19 december 2022 onontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2022 en van 16 mei 2023 dat hem betekend werd op bij aangetekend schrijven dd. resp. 26 September 2022 en 24 mei 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, sinds zijn verzoek om internationale bescherming dd. 28 Oktober 2022 op 19 december 2022 onontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2022 en van 16 mei 2023 dat hem betekend werd op bij aangetekend schrijven dd. resp. 26 September 2022 en 24 mei 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij ongeveer sinds 2020 in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij een arbeidscontract heeft als bouwvakker bij (...). Betrokkene verklaart dat hij internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd in België. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, Macedonië, omdat hij werkt in België. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij gescheiden is en een zus heeft in België. In zijn herkomstland verklaart betrokkene geen familie te hebben.

Betrokkene heeft een eerste keer internationale bescherming aangevraagd op 25 december 2020. Op 14 december 2021 besliste het CGVS om betrokkene niet als vluchteling te erkennen en dat betrokkene niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Zijn verzoek om internationale bescherming werd kennelijk ongegrond verklaard. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. Op 2 September 2022 werd dit beroep verworpen door de RW. Op 28 Oktober 2022 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2022 verklaarde het CGVS dit verzoek onontvankelijk. Uit het administratief dossier en uit het rijksregister blijkt niet dat betrokkene een beroep zou hebben ingesteld tegen deze beslissing.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar een niet nader genoemde zus die in La Louvière zou wonen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In E22.OUHD1 c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn verklaarde zus.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn,

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, sinds zijn verzoek om internationale bescherming dd. 28 Oktober 2022 op 19 december 2022 onontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 September 2022 en van 16 mei 2023 dat hem betekend werd op bij aangetekend schrijven dd. resp. 26 September 2022 en 24 mei 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.4. Er wordt op dezelfde dag een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) opgelegd aan de verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de SPC op 21 november 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)1976

geboortepaats : (...)

nationaliteit : Macedonia (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21 november 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 September 2022 en van 16 mei 2023 dat hem betekend werd op bij aangetekend schrijven dd. resp. 26 September 2022 en 24 mei 2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij ongeveer sinds 2020 in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij een arbeidscontract heeft als bouwvakker bij (...). Betrokkene verklaart dat hij internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd in België. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, Macedonië, omdat hij werkt in België. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij gescheiden is en een zus heeft in België. In zijn herkomstland verklaart betrokkene geen familie te hebben.

Betrokkene heeft een eerste keer internationale bescherming aangevraagd op 25 december 2020, Op 14 december 2021 besliste het CGVS om betrokkene niet als vluchteling te erkennen en dat betrokkene niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Zijn verzoek om internationale bescherming werd kennelijk ongegrond verklaard. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. Op 2 September 2022 werd dit beroep verworpen door de RW. Op 28 Oktober 2022 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2022 verklaarde het CGVS dit verzoek onontvankelijk. Uit het administratief dossier en uit het rijksregister blijkt niet dat betrokkene een beroep zou hebben ingesteld tegen deze beslissing.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar een niet nader genoemde zus die in La Louvière zou wonen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiërelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn verklaarde zus.

Betrokkene haalt zijn werkfust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.5. Op 22 februari 2024 werd verzoeker gerepatrieerd naar Macedonië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste en enig middel aan, dat als volgt luidt:

"Premier moyen

Attendu que le requérant prend un premier moyen de la violation des articles et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que les articles 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que les articles 3 et 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales, ainsi que du principe de bonne administration, du droit d'être entendu ainsi que le principe général de droit audi alteram partem ainsi que le devoir de minutie.

Qu'un ordre de quitter le territoire avec décision de maintien lui a été notifié.

Qu'une interdiction d'entrée lui a été notifiée simultanément

Que ces décisions se fondent sur plusieurs motifs.

Qu'il convient d'analyser ces différents motifs.

- Le droit à être entendu

Attendu que la partie adverse ne mentionne nullement, en termes de décision litigieuse, que le requérant aurait, préalablement à l'adoption de la décision litigieuse, été entendu quant à son intégration en Belgique et l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique.

Que cet élément sera évoqué ci-après.

Que le requérant, en ce qu'il n'a pas été entendu par la partie adverse préalablement à l'adoption de la décision litigieuse n'a pu exposer ses éléments d'intégration.

Que la partie adverse ne pouvait dès lors en aucun cas se prononcer quant à une violation éventuelle de l'article 8 CEDH.

Que toutefois, sans reprendre contact, au préalable, avec le requérant, la partie adverse a pris la décision litigieuse.

Que le requérant considère avec raison que la partie adverse aurait dû solliciter auprès du requérant des explications complémentaires ou bien, à tout le moins, des documents complémentaires quant à son intégration en Belgique, quod non.

Que le requérant estime qu'il avait 1 droit d'être entendu avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre.

Que ce droit est la simple transcription actuelle de l'adage latin « audi alteram partem » ainsi que du principe de bonne administration et du devoir de minutie.

Que le champ d'application de ce principe a été posé par le Conseil d'Etat dans un arrêt Lindenberg.

Que le Conseil d'Etat impose cette audition préalable pour toutes les mesures « graves » que le Conseil d'Etat définit comme étant des mesures dont « les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts » des destinataires de ces mesures (C.E., arrêt n° 179.795 du 18 février 2008).

Qu'il n'est pas contestable que la notification d'un ordre de quitter le territoire par la partie adverse constitue une mesure grave dont les conséquences vont gravement affecter la situation du requérant puisqu'il sera contraint de quitter la BELGIQUE.

Que ce principe ne trouve à s'appliquer que lorsque la partie adverse dispose d'une compétence discrétionnaire en la matière.

Qu'à nouveau, il ne fait aucun doute que tel est le cas en l'espèce.

Que la partie adverse aurait, préalablement à sa décision, dû entendre le requérant, ou à tout le moins, lui permettre de s'exprimer quant à la notification éventuelle de l'ordre de quitter le territoire afin de rencontrer un double objectif qui est rappelé de manière constante par la jurisprudence du Conseil d'Etat, à savoir « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., arrêt n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E., n° 212.226 du 24 mars 2011 et pour un rappel du principe C.E., arrêt n° 218.302 du 5 mars 2012 et C.E., arrêt n° 218.303, du 5 mars 2012).

Qu'il appert de la jurisprudence du Conseil d'Etat que lorsque la partie adverse entend prendre une telle décision à l'égard du requérant, elle doit, au préalable, entendre ce dernier.

Que le Conseil d'Etat a ainsi récemment rappelé que « Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59) », de poursuivre en indiquant qu'« Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause » et d'en conclure qu'« en jugeant en substance que le droit à être entendu requerrait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit » (C.E., arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, pp. 6-7).

Que si le requérant avait pu être entendu par la partie adverse, il aurait pu fournir les explications et les documents complémentaires, dont notamment ceux joints en annexe de la présente requête, quod non en l'espèce.

Qu'il y a donc une violation patente du principe audi alteram partem ainsi que du principe de bonne administration, du droit d'être entendu et du devoir de minutie.

Qu'en tout état de cause, si une telle audition avait eue lieu, il y a lieu de considérer qu'en ce qu'elle s'est déroulée hors de la présence d'un avocat, à un moment où le requérant se trouvait dans une situation de vulnérabilité extrême, dans la mesure où il était privé de sa liberté, et sans qu'il puisse mesurer la portée de cette audition et les tenants et aboutissants de celle-ci, la décision litigieuse viole les dispositions visées au moyen.

Que l'on ne peut raisonnablement considérer que le requérant ait pu être entendu conformément aux dispositions susmentionnées.

Que les dispositions visées au moyen apparaissent également violées de manière flagrante.

Qu'en effet, selon la jurisprudence constante de la CJUE, le droit d'être entendu est violé lorsque, sans l'irrégularité commise, la décision qui a été prise eut été différente.

Qu'en l'espèce, il est indéniable que si la partie adverse avait interrogé le requérant, sa décision eut été différente (CJUE. Arrêt n°C-383/13, 10 septembre 2013)

Qu'en l'espèce, et compte tenu de ce qui précède, il ne fait aucun doute que la décision litigieuse affecte de manière défavorable les intérêts du requérant

Que la partie adverse a, par conséquent, violé de manière manifeste les dispositions visées au moyen en ne permettant pas au requérant de fournir des explications ou des documents complémentaires.

Que le moyen est fondé et justifie l'annulation des décisions litigieuses.

- La vie privée et familiale du requérant

Attendu que le requérant réside en Belgique depuis plus de 3 ans.

Qu'au cours de ces 3 années, le requérant a pu disposer, durant de nombreux mois, un titre de séjour en Belgique.

Que durant ce séjour, le requérant a pu constituer, en Belgique, une vie privée et familiale en Belgique, laquelle ne peut être raisonnablement contestée.

Que la partie adverse ne mentionne nullement, dans la décision litigieuse, que le requérant aurait pu remplir un formulaire droit d'être entendu afin de pouvoir, en détail, exposer les liens qu'il a pu créer en Belgique au cours des années écoulées.

Que le requérant a effectivement une sœur en Belgique avec laquelle il entretient des liens étroits.

Que sa vie privée et familiale ne se résume toutefois pas à cela.

Que le requérant s'exprime parfaitement en français.

Qu'ainsi, le requérant a pu conclure, rapidement, un contrat de travail au sein de la société Idéal Tentes, au sein de laquelle il travaille toujours à l'heure actuelle.

Qu'il a pu nouer, avec son employeur, des liens extrêmement forts.

Que celui-ci écrivait encore, en novembre 2023 que « Je suis P. B. d'Idéal Tentes Sri, le patron de A. R.. Il est occupé en CDI dans mon entreprise depuis trois ans et ne manque jamais à son travail. ».

Que le 29 août 2023, il écrivait également, à l'égard de Monsieur A., ce qui suit « Sachez également que Monsieur A. R. va bénéficier très prochainement d'un CDI et que ça fait 2 ans qu'il occupe un poste de monteur en chapiteau au sein de notre société et qu'il ne manque jamais à son travail.

Sachez aussi qu'il est parfaitement bien intégré dans le village de Mariembourg où il réside, il fait d'ailleurs partie de trois associations comme bénévole. H occupe un appartement qu'il loue et la propriétaire est très satisfaite de Monsieur R.. ».

Que comme l'indique Monsieur B. dans ses différents courriels, Monsieur A. avait accompli des démarches auprès de son conseil afin d'entreprendre des démarches pour régulariser sa situation.

Que le dossier de pièces permettant de démontrer l'intégration du requérant en Belgique est, à toutes fins utiles, joint en annexe du présent courriel.

Que la partie adverse ne peut dès lors raisonnablement ignorer l'existence de cette intégration et ce d'autant moins que le requérant aurait pu le mentionner s'il avait été interrogé par les services de la partie adverse, ou avait pu remplir un formulaire droit d'être entendu, quod non.

Qu'en outre, le requérant dispose d'une adresse fixe en Belgique, en ce qu'il loue un appartement qui est mis en location par son employeur.

Qu'il est donc erroné de considérer que le requérant pourrait être en fuite.

Que rien ne permet de remettre en cause l'existence d'une vie privée et familiale au sens de l'article 8 CEDH.

Que la vie privée et familiale telle que protégée à l'article 8 CEDH est une notion plus large que le seul mariage.

Que l'absence de prise en compte de la situation familiale par la partie adverse a déjà été sanctionnée par la Juridiction de Céans, notamment dans l'arrêt n° 167.719 du 17 décembre 2016

«

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition.

»

Que nonobstant les obligations qui lui incombent et notamment celles prévues aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 3 et 8 CEDH, la partie adverse n'a pas réalisé un examen concret et sérieux de la vie privée et familiale du requérant en Belgique notamment en ne lui faisant pas remplir un formulaire droit d'être entendu, mais également en ne prenant pas en considération l'intégration réalisée par le requérant au cours des années écoulées.

Que cette seule constatation suffit pour justifier la suspension, en extrême urgence, de l'acte attaqué.

Que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qu'il a pu nouer depuis qu'il se trouve en BELGIQUE, avec des tiers.

Qu'ainsi, le requérant fait référence à un arrêt NIEMIETZ c/ Allemagne du 16 décembre 1992, Série A, n° 251-B, page 33, § 29 suivi notamment par les arrêts HALFORD c/ Royaume-Uni du 27 juin 1997, où la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée » a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans l'arrêt JOSEPH, la Cour Européenne des Droits de l'Homme du 27 février 2014 (req. n°70055/10) a consacré, à toute personne faisant valoir une violation de l'article 8 CEDH, un droit à un recours effectif « La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique ».

Que par conséquent, le requérant peut faire valoir, en vertu du droit à un recours effectif, tout moyen de nature à démontrer la réalité de l'existence de sa cellule familiale, raison pour laquelle il joint en annexe les documents dont question.

Que l'article 8 CEDH, tel qu'interprété par la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans l'arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 (req. n°31956/05) protège la cellule familiale.

Attendu que l'analyse de la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme nous enseigne que « 295. La composante essentielle de la vie familiale est le droit de vivre ensemble de sorte que des relations familiales puissent se développer normalement (Marckx c. Belgique, 1979, § 31) et que les membres d'une famille puissent être ensemble (Olsson c. Suède (no 1), 1988, § 59). La recherche de l'unité familiale et celle de la réunion de la famille en cas de séparation constituent des considérations inhérentes au droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8 (Strand Lobben et autres c. Norvège [GC], 2019, §205).»

Que la Cour a exposé dans cet arrêt que les décisions prises par les Etats en matière d'immigration peuvent constituer une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 §1 CEDH, notamment lorsque les intéressés ont, dans l'état d'accueil des liens personnels ou familiaux suffisamment forts risquant d'être gravement affecté par la mesure d'éloignement.

Que dès lors les décisions litigieuses constituent manifestement une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant tel que consacré à l'article 8 CEDH.

Que cette ingérence n'est admise que si elle est proportionnée au but poursuivi.

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce.

Que pour apprécier du caractère proportionné d'une telle ingérence, la Cour européenne des Droits de l'Homme a développé des critères à prendre en considération.

Que dans son arrêt Hamidovic c. Italie, la Cour Européenne des Droits de l'Homme développe les critères à prendre en considération pour apprécier si une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant, telle que protégée par l'article 8CEDH, est proportionnée ou non.

Que les critères sont les suivants : «

- La nature et la gravité de l'infraction commise ;

Il n'est reproché aucune infraction au requérant

- La durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;

Comme indiqué ci-avant, le requérant réside de manière ininterrompue en Belgique depuis 3 ans dont plus d'un an avec un titre de séjour legal ;

- Sa situation familiale (le cas échéant la durée de son mariage) ;

La sœur du requérant réside en Belgique et le requérant s'est également constitué une vie privée au travers, notamment, de son emploi.

- La naissance éventuelle d'enfants du mariage, leur âge ;

Sans objet

- L'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause ;

Ces liens apparaissent particulièrement étroits et le requérant renvoie, à ce sujet, à ce qui a été exposé ci-avant, dans la branche précédente

- La question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine ;

Le requérant ne pourra, s'il retourne dans son pays d'origine, poursuivre son emploi ou encore entretenir des contacts avec sa sœur. Tous ses efforts d'intégrations se verront donc être réduits à néant

- Et la question de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation de l'une d'elles au regard des règles d'immigration était telle qu'il était immédiatement clair que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire »

Le requérant disposait alors d'un titre de séjour en Belgique.

(arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 req. n°31956/05)

Que l'analyse de la Cour Européenne des Droits de l'Homme est implacable en ce qu'elle affirme que «

414. Ni l'article 8 ni aucune autre disposition de la Convention ne peut pas être interprété comme garantissant, en tant que tel, le droit à un type particulier de titre de séjour. Cependant, la solution proposée par les autorités doit permettre à l'individu concerné d'exercer sans entrave ses droits au respect de la vie privée et familiale (B.A.C. c. Grèce, 2016, § 35). En particulier, s'il permet à la personne qui en bénéficie de résider sur le territoire de l'Etat d'accueil et d'y exercer librement son droit au respect de la vie privée et familiale, l'octroi d'un tel titre de séjour constitue en principe une mesure suffisante pour que les exigences de l'article 8 soient remplies. En pareil cas, la Cour n'est pas compétente pour se prononcer sur l'opportunité d'accorder à l'étranger concerné tel statut légal plutôt que tel autre, ce choix relevant de l'appréciation souveraine des autorités nationales (Hoti c. Croatie, 2018, § 121). ».

Qu'il ressort de l'analyse de la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme, appliquée au cas d'espèce, que non la décision litigieuse constitue une violation manifeste des dispositions visées au moyen.

Que les liens avec la BELGIQUE sont indéniables.

Que sans conteste, contraindre le requérant à retourner dans son pays d'origine dans ces circonstances constituerait une violation manifeste des dispositions visées au moyen et notamment de l'article 8 CEDH.

Que par ailleurs, il est erroné d'invoquer l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 et d'affirmer que le requérant n'a aucune adresse en BELGIQUE puisqu'il sera hébergé au même domicile que sa compagne.

Que les décisions litigieuses violent également, en ce qu'elles ne prennent pas en compte cette vie privée et familiale l'obligation de motivation formelle telle que prescrite par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que les articles 7, 62, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

- La menace pour l'ordre public et la récidive potentielle

Attendu qu'il ne peut être reproché aucune infraction au requérant.

Qu'il en résulte que la décision litigieuse ne mentionne en aucun cas que le requérant constituerait une menace pour l'ordre public.

Qu'il s'agit manifestement d'un élément supplémentaire de nature à démontrer la parfaite intégration du requérant au sein de la population du Royaume."

3.2. Uit de gegevens overgemaakt door verweerder naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt dat verzoeker op 22 februari 2024 gerepatrieerd werd naar Macedonië. De eerste bestreden beslissing heeft thans volledige uitwerking gekregen, er ressorteren geen verdere rechtsgevolgen meer uit. De grieven tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zijn bijgevolg zonder voorwerp. In zoverre het enig middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is dit middel onontvankelijk. Met betrekking tot de schending van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.3. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissingen niet vermelden dat hij gehoord werd. Hij vervolgt dat, indien hij was gehoord, hij elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst vervolgens uitgebreid naar jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie en van de Raad van State met betrekking tot het toepassingsgebied van het recht om gehoord te worden.

De Raad merkt vooreerst op dat de vermelding dat verzoeker gehoord werd, geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschrift is bij een inreisverbod. Het feit dat het bestreden inreisverbod niet vermeldt waar en wanneer verzoeker werd gehoord, kan niet tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod leiden.

Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt minstens impliciet dat verzoeker werd gehoord, nu zijn verklaringen met betrekking tot de redenen waarom hij het grondgebied niet wenst te verlaten hierin worden weergegeven en worden besproken in het licht van artikel 3 en 8 van het EVRM, evenals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier bevestigd dat verzoeker op 21 november 2023 om 12.25 uur werd gecontroleerd door de spoorwepolitie, waarna een poging werd gedaan om hem te verhoren om 13.27 uur. Verzoeker weigerde de vragen te beantwoorden. Om 16.45 uur werd hem nogmaals een vragenlijst voorgelegd en werd hij in het Frans gehoord, waarbij hij verklaarde een arbeidscontract te hebben in België, een zus te hebben in La Louvière en gescheiden te zijn van zijn vrouw. Hij zou geen familie hebben in Macedonië. Aldus blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk werd gehoord, zodat het middelonderdeel feitelijke grondslag mist.

In de mate verzoeker in het middelonderdeel betoogt dat het gehoor tekortschoot omdat hij op dat ogenblik van zijn vrijheid was beroofd en geen bijstand had van een advocaat, merkt de Raad op dat verzoeker geen rechtsregel aanduidt waaruit blijkt dat de aanwezigheid van een advocaat vereist was. In de uiteenzetting van het middel verklaart verzoeker zelf dat hij het Frans goed beheerst, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker zich niet naar behoren heeft kunnen uitdrukken. De Raad herinnert in dit verband aan dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409). Verzoeker maakt geen gewag van problemen of misverstanden die door de aanwezigheid van een advocaat eventueel hadden kunnen worden rechtgezet.

3.4. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij sedert drie jaar in België verblijft, zodat hij er een gezinsleven en een privéleven heeft ontwikkeld. Hij heeft een zus die in België woont en heeft een arbeidscontract. Zijn werkgever is tevreden van hem en heeft schriftelijk de goede integratie van verzoeker bevestigd. Verzoeker heeft ook een vast adres en huurt een appartement.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze een motivering bevat met betrekking tot verzoekers gezinsleven en privéleven. Deze luidt als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij ongeveer sinds 2020 in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij een arbeidscontract heeft als bouwvakker bij (...). Betrokkene verklaart dat hij internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd in België. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, Macedonië, omdat hij werkt in België. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij gescheiden is en een zus heeft in België. In zijn herkomstland verklaart betrokkene geen familie te hebben.

Betrokkene heeft een eerste keer internationale bescherming aangevraagd op 25 december 2020. Op 14 december 2021 besliste het CGVS om betrokkene niet als vluchteling te erkennen en dat betrokkene niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Zijn verzoek om internationale bescherming werd kennelijk ongegrond verklaard. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. Op 2 September 2022 werd dit beroep verworpen door de RW. Op 28 Oktober 2022 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2022 verklaarde het CGVS dit verzoek onontvankelijk. Uit het administratief dossier en uit het rijksregister blijkt niet dat betrokkene een beroep zou hebben ingesteld tegen deze beslissing.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar een niet nader genoemde zus die in La Louvière zou wonen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn verklaarde zus.

Betrokkene haalt zijn werkfust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.”

De Raad merkt op dat deze motivering rekening houdt met de elementen die hij aanhaalde in het “Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” van 21 november 2023.

*De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi v. Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a. v. Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. In bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.*

In casu werd verzoeker nooit toegelaten of gemachtigd tot een langdurig recht op verblijf. Verzoekers opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd en verzoeker kreeg reeds eerder op 21 september 2022 en op 16 mei 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten.

In een dergelijke situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili v. België*, § 142).

Uit de hierboven weergegeven motieven blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging. Verzoeker herhaalt in het middel dat hij reeds enige tijd in België verblijft, werkt en familiale en sociale banden onderhoudt. Uit die uiteenzetting blijkt echter niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn voorbijgegaan aan dergelijke elementen die zouden leiden tot een positieve verplichting.

Verzoekers verwijzingen naar en citaten uit allerhande rechtspraak met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijzigt die vaststelling niet.

3.5. In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker tenslotte dat hij geen gevaar voor de openbare orde vormt. Dit element is echter vreemd aan de motieven van het inreisverbod en kan derhalve niet leiden tot de vernietiging ervan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT